

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๘ เมษายน พุทธศักราช ๒๕๕๑

สติอยู่กับพุทธโธ

การช่วยโลกนี้โรงพยาบาลเป็นอันดับหนึ่งที่เราช่วยตลอดมา คือทั่วประเทศเลย ไม่มีภาคใด ๆ ที่ไม่ได้รับการสงเคราะห์จากวัดป่าบ้านตาด ตามแต่ความจำเป็นมากน้อย ใกล้ไกลไม่สำคัญ เสนอขอมาด้วยเหตุผลสมควรที่จะช่วยเหลือเราก็ให้ ๆ คือเสนอเหตุผลมาด้วยความจำเป็นอย่างไร ๆ ซึ่งแจ้งความจำเป็นมา อ่านดูเรียบร้อยแล้วก็ตกลงให้ ๆ ๆ ไม่ใช่ขอแล้วก็ให้แบบชู้ ๆ ไม่นะจะให้อะไร

เงินที่พี่น้องทั้งหลายบริจาคมานี้เราไม่ยากพูดนะพันล้าน ตั้งแต่ช่วยชาติมานี้ ถ้าว่าพัน ๆ ล้านนะพูดได้ เพียงพันล้านเราไม่ยากพูด เพราะเงินที่ไหลมานี้ไม่ได้ไปไหนนะ ออกช่วยชาติทั้งนั้น ทุกบาททุกสตางค์เลย เราไม่เคยเก็บเงิน ได้มาเท่าไรมากน้อยก็ออกช่วยชาติบ้านเมืองเราตลอดมา จึงไม่ยากกว่าธรรมดา เป็นพัน ๆ ล้านนะ ก็ได้มาเท่าไรตั้งแต่สร้างวัด ช่วยมาตลอด เราไม่เอาอะไร ต้องบอกว่าเป็นพันล้าน ก็มันทั่วประเทศไทยที่เราช่วยเหลือ ใกล้ไกลไม่สำคัญ สำคัญที่ความจำเป็น ๆ ตรงไหนเสนอมาด้วยเหตุผลที่สมควรสงเคราะห์แล้วให้ ๆ เลย

เดี๋ยวนี้ยังอยู่ที่ไหนนะ ดูว่าภูเขิวท่าจะเสร็จแล้ว อันนั้นก็ตึกโรงพยาบาลภูเขิว ดูจะเป็นตึกสุดท้ายในระยะนี้นะ นอกนั้นไม่ปรากฏได้สร้างที่ไหน เรียกว่าช่วยโลกทั้งหมดสำหรับวัดป่าบ้านตาด ช่วยโลกทั้งนั้นเลย ไม่ได้เอาอะไรสำหรับวัดนี้ ไม่ให้มี เฉพาะความจำเป็น บิณฑบาตมาจะฉันให้ตายก็ตายวันหนึ่ง ๆ ข้าวล้นบาตร ๆ ถ้ายกี่ครั้ง เขามาใส่บาตร บิณฑบาตเต็มแล้วถ่าย ๆ สักเท่าไร แล้วจะไปหาอะไรมาเหลือเพื่ออีก ผู้ที่จำเป็น ๆ ยากจนเขี่ยใจมากน้อยเพียงไรมองซิตามีเพื่อมองเพื่อดู นี่ละที่ได้ช่วย ไปที่ไหนดูไปเรื่อยเลย

นี่พูดจริง ๆ ตาหูถึงไหนเรื่องมันจะไปถึงพร้อม ๆ กัน ไม่ใช่ว่าดูไปเหม่อ ๆ มอง ๆ ไม่นะนี่ ถึงร่างกายสุขภาพเดินสะเปะสะปะก็ตามพูดให้เต็มย่นเลยว่าเป็นหลักธรรมชาติ จิตนี้จะไม่เป็น มันเป็นอย่างนี้ของมันอยู่ตลอดเวลา ตามเหตุตามผลมันจะเป็นของมัน โดยอัตโนมัติ ไม่ใช่โดยที่เราตั้งใจคิดอย่างนั้นอย่างนี้ ที่แรกก็คิดอย่างนั้นก่อน ครั้นต่อมาเลยกลายเป็นอัตโนมัติ เห็นอะไรปั๊บ ๆ นี่มันจะเข้าถึง ๆ ทันทิ แต่ร่างกายเดินไป สะเปะสะปะ เหมือนคนไม่มีสติสัง ร่างกายกำลังมันอ่อน เดินไปไหนสะเปะสะปะ แต่เรื่องใจไม่เป็นบอกให้ชัดเลย เป็นอยู่อย่างนั้นเป็นหลักธรรมชาติ

ดูอะไร ๆ ฟังอะไรมันเอาจริงเอาจังเป็นธรรมชาตินะ มันจะเข้าถึง ๆ ๆ ไปหมดเลย นี่ละจิตกับธรรมเป็นอันเดียวกัน จิตกับธรรมเป็นอันเดียวกันแล้วเป็นอย่างนั้น จิต

เป็นอย่างหนึ่ง ธรรมเป็นอย่างหนึ่ง ได้เข้ามาสัมผัสสัมพันธ์บ้างเล็ก ๆ น้อย ๆ อย่างที่สอนให้ภาวนาพุทโธเป็นต้น นั้นละพุทโธเป็นธรรมเข้ามาสัมผัสสัมพันธ์กับจิต ที่นี้เวลานั้นเป็นอันเดียวกันแล้วธรรมกับใจเป็นอันเดียวกัน ถึงไหนถึงกันไปเลย

นี่เขาก็เตรียมไม้ทางนุ่น พอเราออกจากกุฏิเขาก็จะทำข้างล่าง ไม่ทำอะไรหุหุหุระไรมากนักละ เราไม่ต้องการความหุหุหุหุระไรว่าอะไรก็ตาม เราเห็นแต่พ่อแม่ครูอาจารย์ท่านไปอยู่ที่ไหนปักกันห้องอยู่ที่ศาลา กระต๊อบเล็ก ๆ เข้าไปอยู่สบาย ๆ เราก็พิจารณา แต่เมื่อธรรมชาติไม่ถึงกันมันก็ไม่ชัดเจน พอเรื่องธรรมชาตินี้เข้าถึงกันเข้าใจกันหมด ๆ ท่านอยู่ที่ไหนอยู่ได้สบาย ๆ ไม่สบายอย่างไรหัวใจท่านบรมสุขอยู่นั้นหมดแล้วอยู่ที่ไหนก็ได้ทั้งนั้นที่นี้ เมื่อใจพอเสียอย่างเดียวไม่ติดไม่คืน อยู่ที่ไหนอยู่ได้หมด ๆ ด้วยความพอใจ นั้นละหลักใหญ่อยู่ตรงนั้น มาทราบทีหลัง อ้อ เป็นอย่างนี้เอง หุหุหุหุ ๆ ฟุ ๆ ฟา ๆ อะไรเรื่องโลก เรื่องธรรมพอตัวอยู่ในใจพอตลอด

ที่หนองผือที่เป็นกุฏิของท่านก็ประชาชนชาวหนองผือนั้นแหละ เขาสร้างถวายท่าน เขามากราบเรียนท่านอาจารย์ฝันให้ท่านอาจารย์ฝันเป็นผู้ไปกราบเรียนท่าน ไปที่แรก ยุ่งหาอะไรนี้มันก็ดีพอแล้ว ท่านนั้นแหละ ทางนี้ก็กราบเรียนเหตุผล ประชาชนเขาอยากได้กุฏิเป็นที่ระลึกในเวลาที่คุณแม่ครูอาจารย์มาเมตตาอยู่ที่นี่หลายปี หากว่ามีอะไรเป็นไปกุฏิหลังนี้ก็พอเป็นที่ระลึก เขาจึงอยากจะสร้างกุฏิถวายพอเป็นที่ระลึกในหัวใจของพี่น้องชาวหนองผือเรา เขาก็พูดดิ้นะ ตกลงท่านก็เลยหนึ่ง พอท่านหนึ่งจึงได้สร้างกุฏิหลังนั้นขึ้น ถ้าธรรมดาท่านไม่ให้สร้าง ท่านกันห้องอยู่ เขาอยากได้เป็นที่ระลึก ท่านอาจารย์ฝันเป็นผู้นำมากราบเรียนขอท่าน พอท่านหนึ่งก็เลยสร้างให้มันละกุฏิหลังนั้น

กุฏิเราจริง ๆ อยู่ข้าง ๆ แต่หมดแล้วละไม่มีซากเหลือเลยกุฏิเรา กุฏิเล็ก ๆ อยู่ข้าง ๆ ท่าน คืออยู่ที่นั่นจิตมันอยู่ที่ท่าน จิตมันจะจดจ่ออยู่ที่ท่านตลอด ปูบปั๊บถึงแล้ว ๆ ถึงท่าน เราอยู่ข้าง ๆ กุฏิด้านนี้ ทางนุ่นออกไปบ้านนาใน เราอยู่ประตูเข้ามาข้าง ๆ คอยฟัง เรารักเราสงวนเราเทิดทูนสุดหัวใจเรา ชีวิตจิตใจทั้งหมดมอบถวายท่านหมดแล้ว

เพราะฉะนั้นทุกสิ่งทุกอย่างจึงเต็มความสามารถของเรา เรียกว่าหาที่ต้องดีไม่ได้ ในความสามารถของเราที่ปฏิบัติต่อท่าน พอใจขนาดนั้นนะเต็มภูมิ โงมหาโงงก็ตามจอมโงงก็ป็นไปตามความโง่นั้นละ จึงพอใจภูมิใจกับพ่อแม่ครูอาจารย์ ประหนึ่งว่าอวัยวะของท่านกับของเราเป็นอันเดียวกัน เวลาจำเป็นเข้ามาจริง ๆ ท่านกับเราเป็นอันเดียวกันเลย พันกันอยู่นั้นละ

แต่ก็มีแปลก ๆ อยู่นะ เวลาท่านหนักเข้า ๆ พอลืมตาขึ้นมา เวลาท่านเคลิ้มหลับไปบ้าง คือเราเฝ้าอยู่นั้น พอเคลิ้มหลับไปเราก็บอกพระ นี่ผมจะเดินจงกรมอยู่ตรงนั้น ๆ บอกนะ เพื่อจะได้ตามเราทันเหตุการณ์ ถ้าท่านตื่นขึ้นมาท่านถามถึงแล้วให้ไปเอามา

เลย ก็เป็นจริง ๆ เวลาจำเป็นจริง ๆ พระทั้งวัดเราไม่ได้คุยนะ อาจจะไม่เมตตาหรือ
ไว้วางใจ พอสี่มาขึ้นมาท่านมหาไปไหน เราก็ก็นั่งเข้าเลย ๆ อย่างนั้นละกับพ่อแม่ครู
จารย์มันเรา

ก็คิดดูอยู่ในวัดดี ๆ ธรรมดานี้ละ พระขึ้นไปหา ก็อยู่วัดด้วยกันนั้นละหนองผือ
คงจะเป็นอะไรในจิตของท่านนั้นละ อยู่ ๆ ก็ท่านมหาไปไหนอยู่อย่างนั้นละ เหมือนว่า
เราหนีจากวัดไปไหน ท่านมหาไปไหน ท่านก็อยู่ที่นี่แล้ว เหนือ ท่านนั้นพอ เวลาท่านจะถาม
ท่านก็ถาม คือเรากับท่านมันเกี่ยวพันตลอดเวลา อยู่ ๆ ท่านก็ถามท่านมหาไปไหน อยู่
วัดด้วยกันนั้นแหละ ท่านก็อยู่ที่นี่แหละ เหนือ ท่านถามด้วยความสนิใจ-ความเมตตา
เพราะเราเอาจริงเอาจังมากกับพ่อแม่ครูจารย์มัน หัวใจของเรามอบไว้กับท่านหมดเลย
ชีวิตจิตใจทุกอย่างมอบกับท่าน ไม่มีอะไรเป็นสำคัญในตัวของเรา รวมเป็นความสำคัญ
เข้าไปอยู่กับท่านทั้งหมดเลย ความรัก ความเทิดทูน ความเคารพเลื่อมใสทุกอย่าง
รวมอยู่ในนั้นหมดเลยอยู่กับพ่อแม่ครูจารย์มัน

อันนี้เราก็ก็นั่งเสียบ้างเพราะเราก็ก็นอนจะตายแล้ว ปีนั้นปีท่านป่วยในพรรษา สิ่ง
เหล่านี้ธรรมดาก็ไม่ควรจะมาพูดเพราะเป็นการโอ้อวด แต่เรื่องความจริงมันก็เป็นอย่าง
นั้น เราพูดตามความจริงก็ไม่เห็นมีผิดอะไร เพราะเราก็ก็นั่งต้องการความเยินยอ
สรรเสริญอะไร เราก็ก็นั่งพูดตัวของเรายูแล้ว ไปหาอะไร เวลาพระท่านนวดเส้นถวาย
ท่าน อยู่ ๆ ท่านก็เป็นลักษณะเอะใจขึ้นมา เออ นี่เวลาผมตายแล้วท่านทั้งหลายจะไป
อาศัยใครล่ะ จะพึ่งใครล่ะ เวลาผมตายแล้ว

ปรกติท่านพูดถึงเราคำใด ๆ ก็ตามพระเถระจะจับไว้บีบคอยเล่าให้เราฟัง ไม่มี
เรียกรวดไปไหนเลย คำพูดของท่านที่เกี่ยวกับเราคำไหนพระเถระจะต้องไปบอกเราเป็น
อย่างนั้นเป็นปรกติ อันนี้ก็เหมือนกัน พอท่านนอนพระนวดเส้นอยู่ อยู่ ๆ ท่านก็เอะใจ
เออ นี่เวลาผมตายแล้วท่านทั้งหลายจะไปอาศัยใครล่ะ จะไปเกาะใคร พระก็นั่ง เพราะ
ไม่ได้ตอบได้ง่าย ๆ นะกับพ่อแม่ครูจารย์มัน เกี่ยวพันกับทุกอย่าง ๆ จอมฉลาดแหลม
คมอยู่นั้นหมด จอมโง่ก็อยู่กับพวกเราหมด เพราะฉะนั้นการพูดการจาอะไรต้องระวัง
ไม่ระวังไม่ได้

อยู่ ๆ ท่านก็พูดขึ้นมา เออ นี่เวลาผมตายแล้วพวกท่านทั้งหลายจะไปอาศัยใคร
ล่ะ พึ่งใคร พระเถระทั้งหลายก็นั่ง แต่ตอนนั้นเป็นตอนที่ท่านทราบเรื่องของเราแล้ว
แหละ คือตอนนั้นเราไม่ได้นอนทั้งวันทั้งคืน จิตกับธรรมมันหมุนกันตลอดเวลา ท่าน
ทราบแล้วว่าเราจะก้าวไปแคไหนท่านทราบ ภายในจิตภูมิธรรมภูมิธรรมพูดสู้กันฟังบีบ
เข้าใจกันทันที ระยะเวลาเป็นระยะที่เราบังคับนอน ไม่เช่นนั้นมันไม่หลับไม่นอน คือ

ธรรมกับจิตกับกิเลสมันพืดกันตลอดเวลา ถ้าจะปล่อยธรรมตาไม่นอน เหมือนกับ นักมวยต่อยกันนี้มันจะไปนอนหลับบนเวทีได้อย่างไร

นี่กิเลสกับธรรมเมื่อถึงขั้นเป็นอัตโนมัตติเป็นอย่างนั้นละ คือธรรมเป็นอัตโนมัตติ ฆ่ากิเลสแบบเดียวกันกับกิเลสเป็นอัตโนมัตติทำลายจิตใจของสัตว์โลก ตาหูจมูกลิ้นกาย สัมผัสสัมผัสพันธอะไรๆ นี่กิเลสจะออกก่อนๆ ออกหน้าๆ เป็นกิเลสไปก่อนทั้งหมด นี่ เป็นปรกติของสัตว์โลก ที่นี้พอเวลาหมุนเข้ามาทางด้านธรรมะแล้ว พอถึงขั้นธรรมเป็น อัตโนมัตติฆ่ากิเลสก็แบบเดียวกัน คือแย็บออกมาตามแล้วฆ่ากิเลส หมุนฆ่ากิเลส ตลอดเวลา บางคืนนอนไม่หลับ นั่นละมันเอากัน คือเป็นอัตโนมัตตินะ หมุนตัวๆ ต้อง บังคับ มันไม่หลับจะทำอย่างไร ก็มันฟุ้งๆ ด้วยสติปัญญาฆ่ากิเลส จนกระทั่งกิเลสมุด มอดไปหมดมันถึงจะอยู่ได้ ถ้ากิเลสยังไม่มุดมอดอย่างไรมันก็ต่อยกันอยู่อย่างนั้น

ต้องได้พักด้วยพุทโธ เราไม่ได้ลืมนะ คือมันหมุนของมันตลอดเวลา เอ๊ จะทำ อย่งไรจะพักจิตก็พักไม่ได้ ทำอย่างไร ก็เอาพุทโธมา นี่เราไม่ลืมนะ ใครถือเป็นคนดีได้ ไม่ผิด คือเราจะยับยั้งเฉยๆ ห้ามไม่ให้มันออกไปพิจารณาทางด้านปัญญา สติปัญญา มันจะเป็นอันเดียวกัน ถึงขั้นเป็นอัตโนมัตตินะ มันจะเป็นอย่างนั้น ลืมหลับลืมนอนไป เลยละ ถึงขั้นสติปัญญาเฉียบขาดๆ รุนแรงที่จะพืดกับกิเลสให้มันวุ่นเสีย มันเป็นอย่างนั้น ตลอด

ที่นี้ทำอย่างไรนอนก็นอนไม่ได้ มันหมุนกันอยู่ตลอด ต้องเอาพุทโธ เราคิดของ เราเองนะ ทำอย่างไรมันก็ไม่อยู่ มันหมุนของมันอยู่ตลอด เอ๊ ทำอย่างไรนี้ มันก็จะตาย แล้วนี่ นอนก็ไม่หลับนอนก็ไม่ได้ สติปัญญากับกิเลสมันพืดกันอยู่ไม่ถอยนี้ทำอย่างไร นอนก็ไม่ได้ แล้วทำอย่างไร เอาๆ อย่างนี้ คิดเป็นอุบายของเจ้าของเอง มันจะคิดอะไรก็ ตามเอาพุทโธตั้งก็กลงกับหัวใจ นึกพุทโธๆ อยู่กับใจ ไม่ให้ออกทางด้านสติปัญญา อะไรทั้งหมด นึกพุทโธๆ

ที่นี้จิตเมื่อเวลามันอยู่ในจุดเดียวคือพุทโธอยู่กับจิต สติอยู่กับพุทโธ แล้วจิตก็ ค่อยสงบลงๆ จนรวมแนว ที่นี้เหมือนถอดเสื้อถอดหนามนะ งานการที่เหมือนว่าพิน ว่าไฟเผาไหม้กันระหว่างกิเลสกับธรรมนี้สงบลงๆ จิตใจนี้เหมือนถอดเสื้อถอดหนาม แล้วสงบเย็น นั่นละที่นี้เป็นโอกาสอันหนึ่งถ้าเราจะพักนอนก็นอนได้ตอนนั้น ถ้าจะ ปล่อยให้กิเลสกับธรรมพืดกันนี้แล้วหักเข้ามานอนนั้นนอนไม่ได้นะ นี่ถึงขั้นเป็นเป็นอย่าง นั้น จำทุกคนนักปฏิบัติอย่างไรต้องรู้ ธรรมขั้นสูงเป็นอย่างนั้น

เอาพุทโธมาบังคับ บริกรรมพุทโธๆ ไม่ให้คิด สักเดียวจิตค่อยสงบลง เป็นระยะ สงบลงแล้วถ้าจะพักนอน เอา นอนได้ พอถอนออกมาถ้าจะสงบให้เป็นสมาธิก็เป็นได้ทันที พอถอยออกมาปั๊บนี้ใสเลยฟุ้งๆ เลย มีกำลังวังชาจิตที่ได้พักตัว ถ้าไม่ได้พักไม่ได้

สมาธิเป็นเรือนพักของจิตของสติปัญญา เวลาทำหน้าที่อย่างเผ็ดร้อนต้องเอาสมาธิคือ ความสงบใจมาบังคับ เพราะฉะนั้นจึงต้องเอาพุทธโธมาบังคับให้อยู่กับพุทธโธ จิตก็สงบ ที่ นี้จะหลับก็หลับได้ในระยะนั้น ไม่หลับจะปล่อยให้ลงรวมเป็นจิตสงบเลยก็ได้ในระยะ นั้น พอถอยจากนั้นแล้วก็ออกทางด้านสติปัญญาฟุ้ง ๆ ๆ เลย

นั่นละธรรมพระพุทธเจ้าว่าสวากขาตธรรมตรัสไว้ชอบ ขอให้ปฏิบัติจะเป็นอย่าง นั้นสด ๆ ร้อน ๆ ไม่ผิด ถ้าปฏิบัติให้ถูกทางตามศาสดาสอนไว้แล้วจะเป็นอย่างนั้น ถ้า ปฏิบัติสุมสี่สุมห้ามันไม่ได้หน้าได้หลังอะไร เอาละ (ถ้าหลวงตาละสังขารพวกเราจะ อาศัยใคร) อาศัยเราเอง ก็เรายังไม่ตายเข้าใจไหม ผู้ท่านตายไปแล้วก็ตายไป เรายังไม่ ตายเราก็อาศัยสังขารของเรา

รับชมและรับฟังพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่
www.luangta.com หรือ www.luangta.or.th
 สถานีวิทยุเสียงธรรมเพื่อประชาชน *FM 103.25 MHz*
 และเครือข่ายทั่วประเทศ